

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové ve věci

žalobkyně: **JUSTRINON MANAGEMENT a.s.**, IČO 29216842
sídlem U Vlečky 1749/4, Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Karlem Goláněm, Ph.D.
sídlem Letenská 121/8, Praha 1

proti
žalovanému: **I. M.**, narozený dne xxx
naposledy hlášen bytem xxx, xxx
st. příslušník Srbské republiky, t. č. neznámého pobytu
zastoupený opatrovníkem advokátem Mgr. Petrem Kovaříkem
sídlem Pod Čertovou skalou 848/8, Praha 8

o zaplacení částky 322 019,15 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 17. července 2020, č. j. 36 C 62/2018 – 138, ve znění opravného usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 6. října 2020, č. j. 36 C 62/2018 – 148,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení v částce **30 189,50 Kč** k rukám advokáta JUDr. Ing. Karla Goláně, Ph.D., do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným rozhodnutím soud I. stupně ve výroku I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku ve výši 322 019,15 Kč s kapitalizovaným zákonným úrokem z prodlení ve výši 4 511,01 Kč a dále se zákonným úrokem z prodlení 8,05% ročně z částky 322 019,15 Kč od 2. 2. 2018 do zaplacení, s úrokem ve výši 17,9% ročně z částky 309 393,15 Kč od 2. 2. 2018 do zaplacení a s úrokem ve výši 17,9% ročně z částky 9 384 Kč od 2. 2. 2018 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku a ve výroku II. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni k rukám právního zástupce žalobkyně, JUDr. Ing. Karlem Goláněm, Ph.D., náklady řízení ve výši 97.266,4 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení částky 322 019,15 Kč s příslušenstvím z titulu úvěrové smlouvy, uzavřené mezi Českou spořitelnou, a.s., IČO 45244782, sídlem Olbrachtova 1929/62, (dále také „právní předchůdkyně žalobkyně“) a žalovaným byla uzavřena dne 29. 11. 2016 smlouva o úvěru, na jejímž základě byla žalovanému poskytnuta na úvěrový účet č. xxx/xxx částka 300 000 Kč. Žalovaný se zavázal hradit kromě splátek úvěru též úroky ve výši 17,90 % a poplatky za úkony související s poskytnutím a správou úvěru, případně poplatky za pojištění, vše ve výši dle sazebníku právní předchůdkyně žalobkyně. Stranami bylo dále sjednáno, že vyúčtované úroky je právní předchůdkyně žalobkyně oprávněna připsat k jistině úvěru vždy k poslednímu dni každého kalendářního měsíce, při doplacení úvěru a též při uplatnění práva na okamžité splacení úvěru. Pro případ prodlení žalovaného s úhradou jakékoli splátky úvěru byl stranami sjednán úrok z prodlení ve výši stanovené právními předpisy, náklady spojené se správou úvěru v prodlení ve výši dle aktuálního sazebníku právní předchůdkyně žalobkyně, smluvní pokuta za prodlení a další poplatky. Pro případ prodlení bylo stranami sjednáno též právo právní předchůdkyně žalobkyně prohlásit úvěr za okamžitě splatný. Vzhledem k tomu, že žalovaný splátky nespácel řádně a včas, ačkoli byl právní předchůdkyní žalobkyně několikrát vyzván k nápravě, přistoupila právní předchůdkyně žalobkyně k zesplatnění úvěru ke dni 2. 12. 2017, o čemž byl žalovaný vyrozuměn dopisem ze dne 2. 12. 2017, ve kterém byl vyzván k zaplacení. Právní předchůdkyně žalobkyně uzavřela následně s žalobkyní, dne 31. 1. 2018 smlouvu o postoupení pohledávek, na jejímž základě byla pohledávka za žalovaným postoupena na žalobkyni, a to s účinností od 1. 2. 2018. O tomto byl žalovaný vyrozuměn dopisem ze dne 21. 2. 2018. Na pohledávku nebylo ze strany žalovaného uhrazeno ničeho, a to ani přes to, že žalobkyně žalovaného vyzvala k úhradě dopisem ze dne 27. 2. 2018. Žalovaná částka přitom sestává z dlužné jistiny úvěru ve výši 318.777,15 Kč (tvořena neuhrazeným zůstatkem ve výši 309.393,15 Kč a neuhrazenými úroky z úvěru ve výši 9.384 Kč); úroků z prodlení ve výši 4.511,01 Kč kapitalizovaných ke dni postoupení pohledávky, poplatků ve výši 3.242 Kč. Dále žalobkyně požaduje úrok z úvěru ve výši 17,90 % ročně z připsaných neuhrazených úroků z úvěru 9.384 Kč od 2. 2. 2018 do zaplacení; úrok z úvěru ve výši 17,90 % ročně z dlužné jistiny úvěru ve výši 309.393,15 Kč od 2. 2. 2018 do zaplacení a konečně též zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 322.019,15 Kč od 2. 2. 2018 do zaplacení.
3. Žalovaný navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout, jelikož právní předchůdkyně žalobkyně jej nedostatečně seznámila se zněním a významem smlouvy, všeobecných obchodních podmínek a ceníku. Úvěrová smlouva je uzavřena adhezním způsobem, žalovaný je tak slabší strana, spotřebitel, přičemž právní předchůdkyně žalobkyně neprokázala, že by žalovaného s výše uvedenými dokumenty seznámila v jeho rodném jazyku. Rovněž namítal rozpor s dobrými mravy, a to článků smlouvy týkajících se skutečnosti, že úroky z úvěru se stanou součástí jistiny úvěru k poslednímu dni každého kalendářního měsíce, a dále též, že součástí jistiny se v den jejich splatnosti stanou veškeré ceny vyúčtované v souvislosti s úvěrem. Žalovaný též uvedl, že mu by poskytnut úvěr 300 000 Kč, na nějž uhradil několik splátek. Přirůstání úroků tak považuje za neetické a v rozporu s dobrými mravy, když dochází k neúměrnému navyšování dluhu. Žalobkyně také nedoložila, z jakých částek se neuhrazený zůstatek ve výši 309 393,15 Kč skládá,

za jaké období a v jaké výši požaduje úrok ve výši 9 384 Kč a úrok ve výši 4 511,01 Kč. Žalobkyně ani neuvedla, o jaké poplatky se jedná, když tyto požaduje ve výši 3 242 Kč. Konečně není prokázáno, že právní předchůdkyně žalobkyně dostatečně prověřila úvěruschopnost žalovaného.

4. Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že právní předchůdkyně žalobkyně a žalovaný uzavřeli dne 29. 11. 2016 smlouvu o úvěru, na jejímž základě byl žalovanému poskytnut úvěr ve výši 300 000 Kč převodem na bankovní účet. Žalovaný se zavázal úvěr uhradit ve 108 pravidelných měsíčních splátkách po 5 631 Kč, se splatností 20. den každého kalendářního měsíce, kdy splatnost první splátky byla dne 20. 12. 2016, s úrokovou sazbou 17,90 % ročně. V čl. 3.1 smlouvy bylo sjednáno, že úroky úvěru se stanou součástí jistiny vždy k poslednímu dni kalendářního měsíce, při doplacení úvěru a také v den, kdy bude ze strany právní předchůdkyně žalobkyně uplatněno právo na okamžité splacení úvěru. Dále, v čl. 7.1 smlouvy strany sjednaly pojištění úvěru za měsíční paušální úhradu ke dni uzavření smlouvy 281 Kč. Konečně v čl. 8.3 smlouvy byla sjednána, pro případ prodlení žalovaného s úhradou splátky, smluvní pokuta ve výši a za podmínek dle ceníku právní předchůdkyně žalobkyně a dále náklady spojené s případným vymáháním úvěru. Právo úvěr zesplatnit pak bylo sjednáno v čl. 8.4 smlouvy. V čl. 10.13 smlouvy žalovaný prohlásil, že si je vědom toho, že úvěrový vztah se řídí i všeobecnými obchodními podmínkami a ceníkem. Žalovaný prohlásil, že byl seznámen se zněním těchto dokumentů a rozumí jim. Žalovaný při žádosti o poskytnutí úvěru právní předchůdkyni žalobkyně uvedl, že je vyučen s maturitou a zaměstnán u spol. xxx s měsíčním příjmem 16 011 Kč, přičemž pracovní smlouvu nemá na dobu určitou. Neměl v době poskytnutí úvěru žádné další úvěry, přičemž jeho měsíční výdaje byly stanoveny dle ekonomického modelu vycházejícího z dat ČSÚ, když žalovaný k žádosti nedeclaroval žádné měsíční výdaje. Minimálně od května 2016 měl žalovaný pravidelný měsíční příjem. V bodě 5.3 ceníku České spořitelny a.s. platného ke dni 6. 9. 2017 byl stanoven náklad spojený s prodlením ve výši 300 Kč za 10 dní v prodlení. Žalovaný opakovaně nesplácel jednotlivé splátky ve splatnosti, přičemž žalovaným nebyla řádně uhrazena splátka za 8/2017, 9/2017 a 10/2017 a za toto byly žalovanému naúčtovány náklady spojené s prodlením ve výši 300 Kč, 900 Kč a 900 Kč. Dále žalovaný neuhradil poplatek za pojištění ve výši 281 Kč za měsíce 8/2017 – 11/2017 (celkem 1 124 Kč) a za měsíc 12/2017 v poměrné výši 18 Kč. Celková dlužná částka pojištění činí 1 142 Kč. Právní předchůdkyně žalobkyně vyzvala dne 31. 1. 2017 žalovaného k úhradě dluhu ve výši 19 836 Kč a žalovaného poučila, že v případě neuhrazení dojde k zesplatnění celého úvěru. K zesplatnění úvěru přitom právní předchůdkyně žalobkyně přistoupila ke dni 2. 12. 2017, což bylo žalovanému oznámeno dopisem z téhož dne. Žalovaný byl zároveň vyzván k úhradě částky 312 926 Kč. Pohledávka právní předchůdkyně žalobkyně byla dne 31. 1. 2018 postoupena na žalobkyni s účinností ke dni 1. 2. 2018. Tato skutečnost byla žalovanému oznámena dopisem právní předchůdkyně žalobkyně ze dne 20. 2. 2018. Žalovaný byl k úhradě dlužné částky vyzván žalobkyní dopisem ze dne 26. 2. 2018.
5. Soud I. stupně poté uzavřel, že věc posuzoval podle § 2395 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), jako úvěrovou smlouvu, na základě které se úvěrující (právní předchůdkyně žalobkyně) zavázala, že úvěrovanému (žalovaný) poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit smluvní úroky. Dále věc posuzoval dle zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru (účinný do 30. 11. 2016), když smlouva byla uzavřena dne 29. 11. 2016.
6. Soud I. stupně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a v plném rozsahu jí vyhověl. K řádnému posouzení úvěruschopnosti žalovaného došlo podle ust. § 9 odst. 3 zákona č. 145/2010 Sb. Žalovaný v řízení nijak netvrdil ani neprokazoval, že českému jazyku, v němž je smlouva sepsána, nerozumí a tento je pro něj nesrozumitelný. Námitku žalovaného proto posoudil toliko jako účelovou.

7. Jistinu ve výši 318 777,15 Kč pak považoval za důvodnou, když je tvořena jistinou, neuhrazenými měsíčními úroky, které se stávají součástí jistiny a dále je ponížena o již provedené splátky, což si strany ve smlouvě výslovně sjednaly. Žalovaný si tedy již v době uzavření smlouvy byl této skutečností vědom a s touto podpisem smlouvy souhlasil, a to za situace, kdy mu byla jednoznačně známa celková výše, kterou v konečném důsledku (za předpokladu řádného dodržování smlouvy) právní předchůdkyni žalobkyně, uhradí. Úročení úroků je předvídáno i ust. § 1806 o. z., který smluvním stranám výslovně umožňuje se na úročení úroků dohodnout. Za této situace proto soud I. stupně dospěl k závěru, že ujednání čl. 3.1 smlouvy není v rozporu s dobrými mravy. Žalobkyně prokázala i jednotlivé poplatky ve výši 3 242 Kč,
8. Kapitalizovanému úroku z prodlení ve výši 4 511,01 Kč vyhověl podle ust. § 1970 o. z. ve výši zákonných úroků z prodlení je přitom stanovena dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., sestávající se ze zákonného úroku z prodlení ve výši 290,83 Kč od 8. 8. 2017 (poslední úhrada ze strany žalovaného, jak vyplývá z transakční historie), do 2. 12. 2017 (datum zesplatnění úvěru) a zákonného úroku z prodlení ve výši 4.220,18 Kč od 3. 12. 2017 (den následující po zesplatnění) do 1. 2. 2018 (účinnost postoupení pohledávky), a to z jistiny úvěru, ke dni zesplatnění ve výši 309.393,15 Kč, když žalovaný měl povinnost tuto uhradit ke dni 2. 12. 2017, avšak neučinil tak. Žalobkyni přiznal i navazující zákonný úrok z prodlení z částky 322.019,15 Kč (žalovaná částka) od 2. 2. 2018 (den následující postoupení pohledávky) do zaplacení.
9. Soud I. stupně přiznal žalobkyni i úrok z prodlení ve výši 17,9 % ročně od 2. 2. 2018 (den následující po účinnosti postoupení pohledávky) do zaplacení z částky 309.393,15 Kč (výše jistiny ke dni zesplatnění) a dále úrok 17,9 % ročně od 2. 2. 2018 (den následující po účinnosti postoupení pohledávky) do zaplacení z částky 9.384 Kč (částka neuhrazených úroků z úvěru po zesplatnění pohledávky).
10. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“
11. Proti tomuto rozhodnutí podal včasné odvolání žalovaný, které odůvodnil tak, že právní předchůdce žalobkyně, Česká spořitelna, a.s., uzavřela se žalovaným dne 29. 11. 2016 smlouvu o úvěru pouze ve výši 300 000 Kč. Je tak nemorální a v rozporu s dobrými mravy, aby po uhrazení několika splátek byla žalobkyni přiznána částka 318 777,15 Kč. Každý se může ne vlastní vinou dostat do platební neschopnosti. Žalovaný je spotřebitelem a tak ustanovení o přičítání úroku k jistině jsou neplatná a v rozporu s dobrými mravy.
12. Ze strany právní předchůdkyně žalobkyně také nebyla řádně posouzena úvěruschopnost žalovaného před uzavřením smlouvy, jelikož žalovaný neúplně vyplněna žádost o poskytnutí úvěrového produktu. Správným postupem měl být žalovaný vyzván k doplnění chybějících údajů. Došlo tak k porušení ust. § 9 odst. 3 zákona č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úvěru, dle něhož spotřebitel poskytne věřiteli na jeho žádost úplné, přesné a pravdivé údaje nezbytné pro posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr. Právní předchůdkyně žalobkyně požadovala po žalobci úplné vyplnění žádost o poskytnutí úvěrového produktu, avšak tato žádost ze strany žalovaného byla vyplněna nedostatečně.
13. Žalobkyně také neprokázala, že žalovaný byl seznámen se Všeobecnými obchodními podmínkami České spořitelny, a.s. a s Ceníkem České spořitelny, a.s. Jestliže žalobkyně neprokázala, že žalovaný byl seznámen s Ceníkem, nemohly být žalovanému účtovány poplatky.
14. Žalovaný také nesouhlasil s výší nákladů řízení za 2 úkony- odvolání do usnesení soudu I. stupně ze dne 25. 10. 2019 a podání ze dne 10. 7. 2020, podané z vlastní iniciativy žalobkyně.
15. Navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

16. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí jako věcně správné potvrdil s tím, že pro případ prodlení s úhradou jakékoliv splátky úvěru, úroku z úvěru či poplatku byl žalovaný dle smlouvy povinen platit z nesplacených částek také úrok z prodlení ve výši stanovené platnými právními předpisy a náklady spojené se správou úvěru v prodlení ve výši dle aktuálního Sazebníku České spořitelny, a.s., tj. smluvní pokutu za prodlení a další poplatky (ceny). Ustanovení § 1806 o. z. smluvním stranám výslovně umožňuje se na úročení úroků dohodnout. Ze strany banky dostatečně a řádně prokázána úvěruschopnost žalovaného vzhledem k výši měsíční splátky úvěru, příjmu žalovaného, jeho pravděpodobným výdajům, jakož i ke skutečnosti, že žádné jiné úvěry uzavřeny neměl.
17. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně z podnětu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212 a ust. § 212a o. s. ř., a dospěl k závěru, že žalovaným podané odvolání není důvodné.
18. Soud I. stupně správně a úplně zjistil právně relevantní skutečnosti. Tento skutkový stav nedoznal přitom žádných změn ani v odvolacím řízení.
19. Soud I. stupně také použil přílehlavá zákonná ustanovení a dospěl ke správným právním závěrům.
20. K odvolacím námitkám žalovaného je nutné především uvést, že všemi jeho námitkami se již podrobně zabýval soud I. stupně. Proto z důvodu hospodárnosti podle ust. § 6 o. s. ř. lze zcela odkázat na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména bod 7. - 10.).
21. Nadto je třeba zdůraznit, že lze obecně souhlasit se žalovaným, že nedostatek posouzení úvěruschopnosti žalovaného před uzavřením smlouvy, činí smlouvu absolutně neplatnou (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2019, sp. zn. 33 Cdo 201/2018).
22. V souzeném případě však žalovaný vyplnil prohlášení k žádosti o poskytnutí úvěru, prohlásil, že je zaměstnan a že má trvalý příjem. Trvalý příjem byl patrný i z bankovního účtu, který na jméno žalovaného vedla právní předchůdkyně žalobkyně před uzavřením smlouvy. Právní předchůdkyně žalobkyně rovněž prověřila, že žalovaný nemá žádný jiný úvěr. Přitom bylo povinností žalovaného doložit přesné a pravdivé údaje pro posouzení úvěruschopnosti (ust. § 9 odst. 3 zákona č. 145/2010 Sb.).
23. Žalovaný sice neuvedl měsíční platby domácnosti, ačkoli na toto byl v žádosti o poskytnutí úvěrového produktu výslovně dotazován, ale to nelze klást k tíži druhé smluvní strany. Právní předchůdkyně žalobkyně proto zcela správně přikročila k posouzení těchto výdajů dle ekonomického modelu. Právní předchůdkyně žalobkyně tak zcela dostala povinnosti podle ust. § 9 odst. 3 zákona č. 145/2010 Sb., jak již také správně uzavřel soud I. stupně.
24. Námitku žalovaného ohledně nedostatečného seznámení se zněním a významem smlouvy a souvisejících dokumentů s ohledem na jinou státní příslušnost žalovaného, lze mít za čistě účelovou. Ze žádných skutečností nevyplývá, že českému jazyku, v němž je smlouva sepsána, nerozumí a tento je pro něj nesrozumitelný. Naopak, žalovaný od počátku smluvního vztahu smlouvu plnil v souladu se zněním smlouvy, z čehož nepřímo vyplývá, že svých smluvních povinností si byl zcela přesně vědom a rozuměl jim.
25. Ze smlouvy také vyplývá, že žalovaný byl seznámen i se souvisejícími dokumenty smlouvy (ceník, všeobecné obchodní podmínky) a rozuměl jim. Proto nelze odeprít žalobkyni účtování poplatků podle tohoto ceníku. I tuto námitku žalovaného má tak odvolací soud za účelovou. Pokud se jedná o jednotlivé poplatky ve výši 3.242 Kč, soud I. stupně pak dospěl k právně relevantnímu závěru, že žalobkyně poplatky v této výši prokázala (bod 8. napadeného rozhodnutí).

26. Stejně tak u dalších blíže nespecifikovaných námitek k výši jistiny, podrobně ji soud I. stupně zdůvodnil též v bodě 8. napadeného rozhodnutí a odvolací soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje.
27. Pro úplnost je třeba zdůraznit, že dobré mravy jsou souhrnem etických, obecně zachovávaných a uznávaných zásad, jejichž dodržování je mnohdy zajišťováno i právními normami tak, aby každé jednání bylo v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti. Tento obecný horizont, který vývojem společnosti rozvíjí i svůj morální obsah v prostoru a čase, musí být posuzován z hlediska konkrétního případu také právě v daném čase, na daném místě a ve vzájemném jednání účastníků právního vztahu (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. února 1998, sp. zn. II. ÚS 249/97).
28. Posouzení, zda je právní úkon v rozporu s dobrými mravy, závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu, jemuž zákon dává širokou možnost uvážení, aby rozhodnutí v souladu s pravidly ekvity přihlíželo ke všem okolnostem posuzovaného případu. Právní úkon se přiči dobrým mravům, jestliže se jeho obsah očitně v rozporu s obecně uznávaným míněním, které ve vzájemných vztazích mezi lidmi určuje, jaký má být obsah tohoto právního úkonu tak, aby byl v souladu se základními zásadami mravního řádu demokratické společnosti, a to bez ohledu na smluvní volnost (svobodu), bez ohledu na to, kdo rozpor s dobrými mravy zavínil a na to, zda druhá strana byla při vzniku smlouvy v dobré víře, a že odpovídající úsudek soudu tu musí být podložen důkladnými skutkovými zjištěními a musí současně přesvědčivě dokládat, že tato zjištění dovolují v konkrétním případě (učinit) závěr, že výkon práva je s dobrými mravy skutečně v rozporu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 2011, sp. zn. 30 Cdo 2710/2010).
29. Úročení úroků (tedy přirůstání úroků k jistině), je zcela v souladu s ust. § 1806 o. z., který smluvním stranám výslovně umožňuje se na úročení úroků dohodnout. Jednání v souladu s právem dovoleným jednáním nemůže být v rozporu s dobrými mravy podle ust. § 547 o. z., přitom žádnou další konkrétní skutečnost žalovaný ani netvrdil. Za této situace proto ani odvolací soud nemohl dospět k závěru, že ujednání čl. 3.1 smlouvy je v rozporu s dobrými mravy.
30. Ohledně námitek žalovaného proti výroku II. o nákladech řízení, ani v něm odvolací soud neshledal pochybení soudu I. stupně. O nákladech řízení soud I. stupně zcela správně rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a správně určil i jejich výši. Z důvodu hospodárnosti podle ust. § 6 o. s. ř. lze tak odkázat na přesvědčivé odůvodnění v bodě 11. napadeného rozhodnutí.
31. Odvolání ze dne 12. 11. 2019 proti usnesení o zastavení řízení ze dne 25. 10. 2019, č. j. 36 C 62/2018-53, je bezesporu účelně vynaloženým úkonem (když navíc toto odvolání bylo úspěšné a rozhodnutí o zastavení řízení bylo změněno) a proto za něj náleží žalobkyni odměna za úkon ve výši jedné poloviny. Podání žalobkyně ze dne 10. 7. 2020 je pak podáním ve věci samé, které reagovalo na výzvu soudu ze dne 3. 6. 2020 a je pak bezesporu také účelným úkonem žalobkyně.
32. Z výše uvedených důvodů odvolací soud ve vyhovujícím výroku I., jakož i v závislém výroku II. o nákladech řízení napadené rozhodnutí jako věcně správné podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil – výrok I. rozsudku.
33. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobkyně měla v odvolacím řízení plný úspěch a přiznal jí náklady na právní zastoupení – dvakrát odměnu ve výši 9 620 Kč za úkon právní služby stanovenou podle ust. § 7 a § 11 odst. 1 písm. d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (vyjádření k odvolání a účast na ústním jednání dne 9. 3. 2021), jednou ve výši jedné poloviny, tedy 4 810 Kč, za návrh na vydání opravného usnesení podle ust. § 7 a § 11 odst. 2 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb. a 3 náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21%

DPH z odměny za zastupování a náhrad podle § 151 odst. 2 o. s. ř., neboť advokát žalobkyně je plátcem DPH, ve výši 5 239,50 Kč, celkem tedy 30 189,50 Kč. Náklady řízení pak přiznal na zákonné platební místo podle ust. 149 odst. 1 o. s. ř. a v obecné pariční lhůtě podle ust. § 160 odst. 1 věta první o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozhodnutí do výroku II. o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 9. března 2021

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu